ఎవరికైనా వ్యక్తిగత జీవితంలోనూ, విద్యార్థి జీవితంలోనూ 'టెంత్ క్లాస్' దశ ఓ చక్కటి జ్ఞాపకం. వ్యక్తిత్వపు మొగ్గలు పువ్వులుగా వికసించే పరిణామానికి ఆరంభ దశ. పదో తరగతికి ముందు ఇంకా అమాయకత్వపు ఛాయలు వీడవు, స్కూలు, మిత్రులూ అర్థమవుతూ, అవుతూ ఉంటారు. పదో తరగతికి చేరుకునే సరికి అభిప్రాయాలు, అనుభవాలు ఒక రూపం సంతరించుకుంటాయి. మళ్ళీ ఈ దశ దాటి కాలేజీకి వెళ్ళిపోతే అదంతా మరో ప్రపంచం. అందుకే ‘టెంత్ క్లాస్‘ ఒక మలుపులాంటిది. ఈ మలుపులో ఎన్నో పరిచయాలు, స్నేహితులూ, స్నేహితురాళ్ళూ, సరదాలు, తగాదాలు, గ్రూపులూ, రాజకీయాలూ, వార్షికోత్సవాలు, చిలిపిపనులు, అల్లరి వేషాలు, స్కూలు ఎగ్గొట్టి బలాదూర్లు, సర్స్, మేడమ్స్, పరీక్షలూ, ఫలితాలు, వీడ్కోలూ....ఒకటనేమిటి..ఎన్నో..ఎన్నెన్నో అనుభవాలు. జీవితంలో ఎంత దూరం ప్రయాణించినా ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి ‘టెంత్ క్లాస్‘ రోజులకి వెళ్తే.. ”అబ్బ..! ఆ రోజులెంత బావుండేవో..!!” అనుకోని వాళ్ళు చాలా అరుదుగా ఉంటారేమో!!.. మీ మధురానుభూతులని, గతకాలపు జ్ఞాపకాలని.. పదిమందితో పంచుకోండి. ‘కౌముది‘ లోని ఈ శీర్షిక కేవలం మీ కోసమే.! మీ ‘టెంత్ క్లాస్‘ అనుభవాలు 3-4 పేజీల్లో వ్రాసి, వీలైతే ఫోటోలతో సహా పంపించండి. మరోసారి మీ హైస్కూలుని ‘కౌముది‘ ద్వారా అందరికీ చూపించండి..!

editor@koumudi.net

స్ఫురిత మైలవరపు

పదవ తరగతి.... చాలా మందికి మరిచిపోలేని జ్ఞాపకం. నాక్కూడా అందరిలాగే. అప్పటివరకూ ఆ గేటు లోపలిదే ప్రపంచం. అది దాటి వెళ్ళాక ఏమవుతుందీ, ఏముంటుందీ అన్న అలోచన మనసులో చేరి వొక పక్క వుక్కిరిబిక్కిరి చేస్తూ వుంటుంది. అలా అని నేను దాటను. ఇక్కడే వుండిపోతాను అనే ఛాయిస్ లేని పరీక్ష.

నేను పదో తరగతి వరకూ, తూర్పు గోదావరి జిల్లాలో దంగేరు అనే వొక అందమయిన పల్లెటూరిలో, ప్రభుత్వ ప్రాధమిక ఉన్నత పాఠశాలలో చదువుకున్నాను. తొమ్మిదో తరగతి వరకూ ఎప్పుడూ ఆడుతూ పాడుతూనే చదివేదాన్ని. అన్ని సబ్జెక్టులూ బాగానే మార్కులొచ్చేవి. కొన్ని సబ్జెక్టులు క్లాసు ఫస్ట్ కూడా వచ్చేవి. కానీ ఆ వొక్క 'లెక్కలు' మాత్రం నా బుర్రకి అస్సలు ఎక్కేవి కావు. మా నాన్నగారు యజ్ఞనాధం గారు అదే స్కూల్లో తెలుగు మాస్టారుగా పని చేస్తూ వుండడంవల్ల మొహమాటానికి పాస్ మార్కులేసేవారనుకుంటా మా లెక్కల మాస్టారు. బుక్కునిండా ప్రోబ్లమ్స్, ఎందుకు దాన్ని ముట్టుకుని తలనొప్పి తెచ్చుకోవడం అన్నట్టు వీలయినంత దూరంగా పెట్టేదాన్ని ఆ సబ్జెక్టుని.

నేను వచ్చే ఏడాది పదో తరగతి లోకి వస్తున్నా అంటే ముందు సంవత్సరం నుంచే టెన్షన్ స్టార్ట్ అయ్యింది... నాక్కాదు.... మా అమ్మగారికి. నా కజిన్స్ అందరూ మంచి మంచి స్కూళ్ళల్లో చదువే ప్రాణం అన్నట్టూ చదివేస్తూ వుండేవారు. నన్ను చూస్తే నాకేల చింతా, జరిగేది జరుగుతుంది అన్నట్టు బేఫికర్ గా వుండేదాన్ని. సెలవల్లో కలిసినప్పుడల్లా వాళ్ళ చదువుల వివరాలు తెలిసి బీ.పీ పెరిగేది తనకి. ఇంకో పక్క మా స్కూలు చరిత్ర చూస్తే, అప్పటి దాకా టీచర్ల పిల్లలెవరూ పదో తరగతి గట్టెక్కలేదన్న రికార్డ్ వుంది.ఆ రికార్డుకి భయపడి చక్కగా చదివే పిల్లలే అయినా, నాకంటే ముందు ఇద్దరు ముగ్గుర్నితొమ్మిదో తరగతి లోకి రాగానే వేరే వూళ్ళు పంపించేసారు కొంతమంది టీచర్లు. మా అమ్మా, నాన్నగారూ, నన్ను విడిచిపెట్టి వుండలేక అక్కడే కంటిన్యూ చేసారు.

తొమ్మిదో తరగతి అయ్యాకా వేసవి సెలవల్లోనే అమ్మమ్మగారింటికి వెళ్ళినప్పుడు నా లెక్కల పుస్తకం తీసుకొచ్చి, మా అమ్మాయి లెక్కల్లో పూర్, కాస్త చెప్పండే అని మా బంధుగణంలో లెక్కల మాస్టార్లని, లెక్కలు చదివేవాళ్ళని, గణితంతో ఏ మాత్రం సంబధం వున్నా వదిలేది కాదు. వో అరగంటో, పావుగంటో ఏదో చెప్తున్నాం అని మా అమ్మ తృప్తి కోసం కూచుని, ఏ సినిమా ప్రోగ్రామో వెయ్యగానే చక్కా పోయేవాళ్ళం.

స్కూలు తెరవడానికి యిరవై రోజుల ముందే మా వూరికి వచ్చేశాం. అప్పుడు మా అమ్మగారి కంట్లో పడ్డాడు, ఆ సంవత్సరమే పదో తరగతి పరీక్షలు రాసి, ఇంకా రిజల్ట్ రాక, ఇంట్లో మిగిలిన చుట్టాలంతా వెళ్ళిపోయేసరికి ఏం చెయ్యాలో తోచక గోళ్ళు గిల్లుకుంటున్న ఎదురింటి అమ్మమ్మగారి మనవడు. ఏం బాబూ తోచడంలేదా, మా ఇంటికి రా అని పిలిచి వొక గ్లాసుడు జ్యూస్ ఇచ్చి నెమ్మదిగా లెక్కలు చెప్తావా మా అమ్మాయికి అని అసలు విషయం అడిగారు. ఆ పిల్లాడికి లెక్కలంటే పిచ్చి ట. ఎగిరిగంతేసి పదా తక్షణం మొదలెట్టేద్దాం పాఠాలు అన్నాడు. అది మొదలు, మా అమ్మగారికి టెన్షన్ తగ్గి నాకు మొదలయ్యింది. అప్పటివరకూ అతన్ని స్కూల్లోనూ, ట్యూషన్ లోనూ టీచర్లు పెట్టిన అష్టకష్టాలన్నీ నా మీద ప్రయోగించేసేవాడు. రోజూ ముందురోజు చెప్పినదాని మీద టెస్టూ. అరమార్కులే తెలుసు అప్పటిదాకా, అతను పావు మార్కులు కూడా వేసేవాడు. మొత్తం మీద ఆ 20 రోజుల్లో బీజ గణితం (ఆల్ జీబ్రా) అని

అందరూ గుండెలు బాదుకునే చాప్టర్ మీద నాకు భయం పోగొట్టి వాళ్ళూరు వెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడు ఎంత తిట్టుకున్నా పాపం లెక్కలు కూడా నా బుర్రలోకి ఎక్కగలవ్ అన్న నమ్మకం తీసుకొచ్చిన వాళ్ళల్లో మొదటివాడు అతనే.

స్కూళ్ళు తెరిచారు. ట్యూషన్ కి ఎవరిదగ్గరకి పంపాలి అని వేట మొదలెట్టారు. ఏ ట్యూషన్ చూసినా అన్ని సబ్జెక్టులూ కలిపే చెప్పేవారు. మా అమ్మగారికి నమ్మకం నాకు లెక్కలొక్కటీ చెప్తే చాలు అని. నిజంగానే మిగిలినవ సబ్జెక్టులు ఏ ట్యూషన్ అక్కర్లేకుండా బాగానే చదివేదాన్ని. ఇంగ్లీషు అంటే ఇష్టం కొద్దీ, సెలవల్లో మా పిన్ని చేత, మమ్మల్ని చూడ్డానికొచ్చినప్పుడల్లా తాతగారి చేత చెప్పించేస్కునేదాన్ని. హిందీ అంటే నాకు ప్రత్యేకాభిమానం. మా హిందీ మాడమ్ విజయలక్ష్మి గారికి ప్రిన్సిపల్స్ రాసిచ్చే ప్రియ శిష్యురాలిని కూడా నేనే. మా సైన్స్ మాస్టారు వీర భద్రం గారంటే మాకు హడల్. ఆయన చెప్పాక రాకపోతే ఇంకేమన్నా వుందా. సోషల్ ఎలాగోలాగా వచ్చేస్తుంది. ఇంక ఎప్పుడూ నా పాలిట రాకాసి సబ్జెకే ఆ లెక్కలే. మా లెక్కల మాస్టారు సుబ్రహ్మణ్యం గారు, బాగా చెప్తారనే పేరు వుండేది ఆయనకి గానీ, నా బుర్ర లెవెల్ కి ఆయన క్లాస్ లో చెప్పేది సరిపోయేది కాదు.

అలాంటి టైమ్ లో, మా వూరికి కొత్తగా వచ్చిన పోస్ట్ మాన్ 'కృష్ణ మూర్తి' గారు ట్యూషన్స్ చెబుతున్నారహో అన్న వార్త మా అమ్మగారి చెవిన పడింది. ఆయన మా నాన్నగారి ఓల్డ్ స్టూడెంటే. బీ.ఎస్.సీ చదివి...నా చదువుకి తగ్గ వుద్యోగమే రావాలి అని ఎదురు చూడకుండా పోస్ట్ మాన్ గా జాయిన్ అయ్యారు. ఆయన ఇల్లు వూరి చివర వుండేది. ఆయన ట్యూషన్ లో మళ్ళీ యధాతథం గా అన్ని సబ్జెక్ట్లూ అన్న కాన్సెప్ట్ నడిచేది.

ఒకరోజు పోస్ట్ ఇవ్వడానికి వచ్చినాయన్ని ఆపేసి మా అమ్మ, “బాబూ మా అమ్మాయికి లెక్కల ట్యూషన్ చెప్పాలి. నువ్వే మా ఇంటికొచ్చి చెప్పాలి. వేరే ఏ సబ్జెక్ట్లూ వద్దు” అని అడిగేసారు. పాపం మా మాస్టారు, మహా వీర మొహమాటస్తులు. మా నాన్నగారంటే చాలా గౌరవం. అడిగినది గురువుగారి భార్య. కాదని ఎలా అనగలరూ? వొప్పేసుకున్నారు. రోజూ ఇంటిదగ్గర ట్యూషన్స్ అయ్యాక, సాయంత్రం ఆరున్నరా, ఏడు మధ్యలో వచ్చి తొమ్మిదింటిదాకా చెప్పేవారు. నాతో పాటు మా పక్కింటి ఆరోతరగతీ, ఐదోతరగతీ పిల్లకాయలు కూడా కూచునేవారు.

మా మాస్టారు పెద్ద మాటకారి కాదు.లెక్కలు అంటే ఇదీ అదీ అని లెక్చర్లేం దంచేవారు కాదు. ప్రతీ లెక్కా చేసి చూపించేవారు. నాకర్థం కాకపోతే ఎన్నిసార్లయినా వోపిగ్గా చేసి ఇలా చెయ్యాలి అని చెప్పేవారు. ప్రతీ ఆదివారం టెస్టు పెట్టేవారు. పేపర్ పట్టుకొచ్చి, మన ట్యూషన్ లో హైఎస్ట్ ఇంతొచ్చిందమ్మా, నీకు ఇంకా ఎక్కువ వస్తాయ్ అని బెట్ కట్టి వచ్చాను అని బాగా ఎంకరేజ్ చేసేవారు. ఆయన చెప్పేసాకా, స్కూల్ లో వినేసరికి లెక్కలు కూడా ఇంటరెస్టింగ్ సబ్జెక్టుల లిస్ట్ లో చేరిపోయింది నాకు. ఎప్పుడూ 25 కి 15 మార్కులొస్తే అబ్బో అనుకునే నాకు, మొదటి యూనిట్ టెస్ట్ లో 20 వచ్చేసరికీ, ఇంట్లో అందరం సంబరపడిపోయాం. మాస్టారు మాత్రం అలా తృప్తి పడేవారు కాదు.

క్లాసులో ప్రతీ యూనిట్ కీ, క్వార్టర్లీ కీ మార్కులని బట్టీ సీటింగ్ మార్చేవారు. నేనూ ఇంకొక అమ్మాయి తెగ పోటీ పడేవాళ్ళం. ఇద్దర్లో వొకసారి వొకళ్ళకి ఫస్ట్ వస్తే, వొకళ్ళకి సెకండ్ వచ్చేది. ఇద్దరికీ పచ్చగడ్డి వేస్తే భగ్గుమనేలా వున్నా చచ్చినట్టూ వొకే బెంచీ లో కూచోవాల్సొచ్చేది. ఇప్పుడు తల్చుకుంటే ఎంత చిన్న విషయాలో అనిపించినా, అప్పట్లో అవే ప్రాణాంతక సమస్యలు మాకు. అప్పటిదాకా, చదువంటే పెద్ద సీరియస్ గా తీస్కోని నాకు ఈ పోటీ వల్ల, వొకసారి మార్కులు బాగా వచ్చి మళ్ళీ సారి బాగా రాకపోతే బావుండదన్న టెన్షన్ మొదలయ్యీ, మా అమ్మగారి పోరుతో పనిలేకుండా శ్రద్ధగా చదవడం మొదలెట్టాను.

హమ్మయ్యా పిల్ల దారిలో పడింది అని మా అమ్మా, నాన్నా వూపిరి పీల్చుకోబోయేసరికీ, దీపావళి వారం రోజులుందనగా పెద్ద తూఫాన్ వచ్చింది. అప్పటికి మాకు తెలిసిన చరిత్రలో అదే పెద్ద భీభత్సం. తూఫాన్లకి పేర్లు పెట్టే ఆచారం అప్పటికి ఇంకా రాక, పాపం దానికి పేరు లేకుండా మిగిలిపోయింది గానీ, ఆ రోజు రాత్రి ఇప్పుడు తల్చుకున్నా వొళ్ళు జలదరిస్తుంది. గాలి వేసిన ఈలలు ఇప్పటికీ చెవుల్లో మోగుతూనే వుంటాయి. మేమొక పెద్ద పెంకుటింట్లో వుండేవాళ్ళం. పైన పెంకులు చాలా వరకూ గాలికి ఎగిరిపోయాయి. మా ఇంటిపక్కనే వుండే రెండు పూరిపాకలు మొత్తం ఎగిరిపోయాయి. ఆ ఇళ్ళవాళ్ళంతా మా ఇంటికొచ్చాకా కాస్త ధైర్యం వచ్చింది. అర్ధరాత్రి రెండూ, మూడింటికి కాస్త తీవ్రత తగ్గింది. అప్పుడందరూ బయటికొచ్చారు. చూస్తే క్రితం రోజు వరకూ మేము చూసిన అందమైన వూరేనా అన్నట్టు వుంది. కొబ్బరిచెట్లతో కళకళ్ళాడుతూ వుండే వూరంతా ఆ కొబ్బరిచెట్లే ఇళ్ళమీద పడిపోయి, కొన్ని ఎలాగో ఆగినా ఆకులన్నీ వూడిపోయి మొండిగా నిలబడి వున్నాయి.

మా స్కూలు నిండా అశోకం చెట్లనీ, పొడవాటి బలమైన చెట్లు వుండేవి. అవన్నీ స్కూలు బిల్డింగ్ మీద పడిపోయాయి. దాదాపు యిరవై రోజులు స్కూళ్ళు మూసేసారు. మధ్యలో పిల్లలమే కొంతవరకూ స్కూలు బాగు చేస్కున్నాం. పైన పెంకులు లేకుండానే క్లాసులు మొదలెట్టాం. చాలా మంది టీచర్లు సహాయక చర్యల్లో భాగంగా, పక్కనున్న పల్లెలకి వెళ్ళిపోవాల్సొచ్చేది. స్కూలు తీసాకా, ఇంచు మించూ ఇంకో యిరవై రోజులు చాలా మంది మాస్టార్లు రాలేదు. ఈ లోపు ఇంకా పెంకులు నేయించడం అవలేదమ్మా అన్నా వినకుండా కొబ్బరాకులు కప్పుకున్న మా కృష్ణ మూర్తిగారింట్లోనే అందరం ట్యూషన్ మొదలెట్టేశాం. సర్పంచ్ దగ్గర కి దండులా వెళ్ళి, మా మాస్టార్లని మాకు పంపండి, మాకు పబ్లిక్ పరీక్షలు దగ్గర పడుతున్నాయ్ అని మొర పెట్టుకుని మరీ మా టీచర్లందర్నీ లాక్కొచ్చుకున్నాం.

పబ్లిక్ పరీక్షలు దగ్గరకొస్తున్నాయనగా, మా నాన్నగారు నాతో, మిగిలిన సబ్జెక్టులన్నీ వదిలెయ్. పెద్ద చదవకపోయినా పాస్ మార్కులు తెచ్చేసుకోగలవు. వున్న టైమ్ అంతా లెక్కలొక్కటీ చదివి ఎలాగైనా పాస్ అవ్వమ్మా చాలు అన్నారు. అదేంటీ నేను స్కూలు ఫస్ట్ కోసం ప్రయత్నిస్తుంటే నాన్నకి నా మీద నమ్మకం లేదా అని బాధేసింది. ఇంకా కష్టపడి చదివాను.

సెవెంత్ క్లాస్ లో మా స్కూల్ ఫస్ట్ వచ్చిన అబ్బాయి, టెంత్ లో చాలా డల్ ఐపోయాడు. హమ్మయ్యా మాకు పోటీకి వొకళ్ళు తగ్గారు అని మనసులో ఎవరికి వాళ్ళం సంతోషించే వాళ్ళం. మా క్లాసు టీచర్ రామకృష్ణ గారు వొక రోజు ఆ అబ్బాయిని పిలిచి క్లాసందరి ముందే అడిగేశారు, "ఏవిటీ సంగతీ, ఇలా వెనకబడిపోతున్నావ్?" అని. దానికా అబ్బాయి, తల వంచుకుని "పది తరవాత మా నాన్న చదివించనన్నాడండి. ఇంకెందుకు లే అనీ..." అని నసిగాడు. అప్పటిదాకా పోటీ తగ్గిందని సంబరపడ్డా, ఆ గేటు లోపల అందరిదీ వొకటే ప్రపంచంలా వున్న మాకు, అది దాటగానే వొక్కొకళ్ళ దారీ మారిపోతుందన్న విషయం అర్ధమైన క్షణం, గుండె బరువెక్కింది.

పరీక్షలకి సెంటర్ మా వూళ్ళో లేదు. పక్క వూరు గంగవరం వెళ్ళాలి. అబ్బాయిలు సైకిళ్ళమీదా, బస్సులోనూ వెళితే, అమ్మాయిలం మాత్రం ఆ పది రోజులకోసం గుర్రం బళ్ళు కుదుర్చుకుని వెళ్ళేవాళ్ళం. ఏ బండి లో ఎవరెక్కాలి అని పెద్ద గొడవ. లాంగ్వేజ్ పరీక్షలన్నాళ్ళూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వెళ్ళినవాళ్ళం కాస్తా, ఆఖరి పరీక్షలకి ప్రయాణం మొత్తం పుస్తకాల్లోంచి తలెత్తేవాళ్ళం కాదు. వెళ్ళేదారిలో నందనవనం లాంటి వొక ఇల్లు వచ్చేది. పువ్వుల తాతగారిల్లు అని పేరు పెట్టాం దానికి. మా బళ్ళు వెళ్ళేటప్పుడు చూసి ఆయనా పలకరింపుగా

నవ్వేవారు. ఆఖరి పరీక్ష అయ్యి వచ్చేసే రోజు, అక్కడ బండి ఆపించుకుని దిగి, “పువ్వులు కోసుకోవచ్చాండీ?” అని అడిగితే, “కనకాంబరాలు మీ ఇష్టం వచ్చినన్ని కోసుకోండి” అన్నారు. అక్కడనుంచి బయల్దేరి, దార్లో వొకమ్మాయి పొలం లో ఆగి కొబ్బరి బొండాలు తాగి ఇళ్ళకి చేరాం. అదే మా ఆఖరి పరీక్ష పార్టీ.

మా వూరి చివర, గోదారి గట్టున రాములవారి గుడి వుండేది. రామ ఘట్టాలు అని పిలిచేవారు దాన్ని. పరీక్షలైపోయాకా, మా కృష్ణ మూర్తి మాస్టారు అక్కడ పిక్నిక్ ఏర్పాటు చేశారు. పైకి ఎప్పుడూ మొహమాటంగా వుండే మాస్టారు కూడా ఆ రోజు మాతో సమానంగా అల్లరి చేసారు. ఆయనకి మా బాచ్ మొదటి బాచ్. మేమెప్పటికీ స్పెషల్ అని చెప్తున్నప్పుడు ఆయన గొంతు జీరబోయింది. మా కళ్ళు తడయ్యాయి.

రిజల్ట్ వచ్చాకా నాకు 76% వచ్చింది. నాతో పోటీ పడే అమ్మాయికి నాకన్నా 9 మార్కులు ఎక్కువ వచ్చాయి. తను స్కూల్ ఫస్ట్, నేను సెకండ్. నాకప్పుడు కలిగిన సంతోషం, తర్వాత వేరే ఏ పరీక్షలప్పుడూ కలగలేదు.

మా హెడ్ మాస్టారు, నేమాని నాగేశ్వర రావు గారు. ఆయనకి మాదే చివరి బాచ్. ఆ సంవత్సరం తో రిటైర్ ఐపోతున్నారు. మాకు ఆయన నాచురల్ సైన్స్ చెప్పేవారు. క్లాసులో పాఠం కన్నా ఎక్కువగా, ఆయన చివరి బాచ్ ఎక్కువ పాస్ పెర్సెంటేజ్ తో ఆయనకి పేరు తీస్కురావాలని పదే పదే చెబుతూ వుండేవారు. ఆయన కోరుకున్నట్టుగానే, రికార్డ్ పాస్ పెర్సెంటేజ్ తీసుకొచ్చింది మా బాచ్.

నిన్నా మొన్నా జరిగిన విషయాలు కూడా మర్చిపోతూ వుంటాను గానీ, పదో తరగతిలో జరిగినవి రాస్తున్నకొద్దీ గుర్తొస్తూ నా కలం ఆగకుండా పరిగెత్తింది. ఇంకా బోలెడు జ్ఞాపకాలు వుక్కిరిబిక్కిరి చేస్తుంటే అవన్నీ రాసేస్తే వొక వారం లో సరిపోదని చాలా తగ్గిస్తేనే ఇన్ని కబుర్లు దొర్లిపోయాయి. ఆ రోజులు జ్ఞప్తికి వచ్చినప్పుడల్లా అనిపిస్తుంది, మా స్కూలూ, ఆ టైమ్ అన్నీ అక్కడే పదిలంగా వున్నాయి, మేమే వాటిని దాటుకుని వచ్చేశామేమో అని.

కొసమెరుపు: తనకన్నా ఎత్తుకి ఎదిగిన కొమ్మని చూసి ఆనందించే అదృష్టం, వొక్క ఉపాధ్యాయ వృత్తికే వుంటుందేమో. నేను ఎమ్.సి.ఏ ఎంట్రన్స్ రాసినప్పుడు, మా కృష్ణమూర్తి మాస్టారు మేం వున్న వూరికి బదిలీ అయ్యి అక్కడ పనిచేసే వారు. నా ర్యాంక్ కార్డ్ రాగానే, మిగిలిన పోస్ట్ అంతా పక్కన పెట్టి మా ఇంటికి మొదట వచ్చి,’ పాప రాంక్ కార్డ్ వచ్చిందండీ’ అని యిచ్చారు. తన దగ్గర చదివిన స్టూడెంట్ అన్న గర్వం ఆయన కళ్ళల్లో స్పష్టంగా కనపడిందారోజు.

★★★

నా పేరు, స్ఫురిత మైలవరపు. డాలస్ లో సాఫ్ట్ వేర్ ఇంజనీర్ గా పనిచేస్తున్నాను. దైనందిన జీవితంలో తప్పకుండా చెయ్యాల్సినవి రొటీన్ పనులైతే, మనల్ని మనం మర్చిపోయేంత తృప్తినిచ్చే పనులు హాబీలు. నేనా తృప్తిని, రాయడం లోనూ, బొమ్మలెయ్యడంలోనూ వెతుక్కున్నాను. నా రాతలూ, గీతలూ కలిపి ఆరేళ్ళుగా నా రాతలు naarathalu.blogspot.com అనే బ్లాగ్ నిర్వహిస్తున్నాను.